

- Свети Димитре... Свети Димитре... - охка и стене царят. ~~Иквизити~~ - Помогни... - и всички впиват очи в Манастир.

Отново никакво успокоение слиза над ранения. Сякаш някаква тежка десница го притиска дъ на ложето му. Ръцете му едва забележимо ~~извезени~~ ^{се свиват.} Само от време на време по лицето му пробигват дълги тръпки. Добромир се навежда още по-ниско над устните му. Струва му се, че долавя някаква дума, лека като дъх, почти неуловима:

- Марин...

Дъщеря си ли зовеше, покойната си ли жена? Войводите чакат ~~извезени~~ ^{све стиснато устно} дъ неподвижни, без да смаят да дишат, впили очи в лицето на борещия се със смъртта. Няколко мига сякаш гърдите на царя вече не се повдигат. ~~Дъх~~ Споглеждат се настръхнали. Ама дочуват нов, последен изпот ^{последна жарка:}

- Портата... Касандринска... та...

Калоян бавно вдига клепачи, изглежда ги и пак се унася. По бледнеещото му лице плъзва лека усмивка, сякаш при среща с любими, отдавна невидани хора... Неземна радост озарява ~~застивания~~ му взор. Устните му ловят с мъка последните глътки въздух. ~~Въската~~ му се опитва да посочи нещо...

И пада като отсечена.

С тих вик Добромир ~~наляканик~~ ^{скрива чело в} царското ложе.

Всички стоят още като сиразени. Никой не поема дъх. Никой не смее да вярва.

Калоян Ромеоктоп е мъртав.

... десет години с

Ромей, латинци, сърби, венгри можеха да си отдъхнат. Този който цели ~~дъх~~ ~~наляканик~~ ^{несломима} воля чертаеше великото дело на Асеновци - бе отпуснал коравата си десница.

С бавно движение войводата Сергей склани очите му.

^{от малката}

В един ъгъл, ~~наляканик~~ ^{походна} икона на царя, Солунският чудотворец гледа безстрастно и сурово с ясните си сини очи.